

Publicerad 2009-06-05 09:44 av sippan

Döden i livet och livet i döden

Döden har varit min följeslagare så länge jag jag kan minnas.

Vart jag än ser så står han där och ler.

Ett leende som får även den starkaste att ge vika och sina vänner svika.

Jag vill skrika gå lämna mig ifred, jag vet att du finns där men jag vill inte följa med.

Han vill ta min hand och bjuda upp till dans en dans utan vett och sans som leder till någon annanstans.

Han ger mig löften om en evig frid men jag vill inte jag tar strid.

När han inte kan lura mig att följa med han någon annan sitt besked kommer ge.

Sen han åter vid min sida står och skrattar åt mina tårar.

Ser genom min tårfyllda dimma och kan honom förnimma, ser hans leende och utsträckta hand som säger kom följ med mig till ett annat land, bortom livets rand.

NEJ skriker jag vill inte än, jag vill leva och du är ingen vän, han skrattar och säger kallt "Jag är din enda vän och bara jag kan få dig att våga leva igen, du uppskattar bara livet i skuggan av min närhet".

Då jag förstår att hur mycket jag än skriker och slår så går han i mina spår, men mest för att han vill att jag ska leva så mycket jag bara förmår.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren sippan med Poeter.se id #29104 innehar upphovsrätten